KRÁLOVSTVÍ OBÁVANÝCH

KERRI MANISCALCO

KRÁLOVSTVÍ OBÁVANÝCH

Kingdom of the Feared
Copyright © 2022 by Kerri Maniscalco
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí bytrozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martina Valentová, 2023
Cover © Liam Donnelly, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3694-2 (pdf)

KRÁLOVSTVÍ OBÁVANÝCH

KERRI MANISCALCO

přeložila Martina Valentová

KING COOL

Důvěřuj svému srdci, drahý čtenáři.
Vždy tě dovede tam, kam budeš potřebovat.

„Moc obraznosti velké docházela,
však jako v kole, jež se točí vezdy,
mým přáním, chtěním láska otáčela,
z níž pohyb slunce má i všecky hvězdy.“

Dante Alighieri, Ráj
Překlad: O. F. Babler

Kdysi bylo proroctví o Obávaných považováno za mýtus, za příběh boží odplaty předávaný v průběhu staletí. Sloužilo jako varování před chaosem a zkázou, jež by seslaly Smrt a Zuřivost, kdyby se vymkly kontrole. Legenda, na kterou si dva nepřátelé měli vzpomenout, než se v záchvatu vzteku prokleli. Té osudné noci se dvě mocné magie spojily, spoutaly každého účastníka, aby nemohl vyslovit (dokonce si někdy ani vybavit) celou pravdu. Kletby měly dokonce dalekosáhlejší důsledky, než kdokoliv předvídal. Démoni a čarodějky celé roky napjatě čekali na den, kdy vše konečně vyjde najevo. Až ta temná hodina nadejde, doporučuje se zásobit domov ambrózií a nektarem a modlit se k bohyni o slitování.

Poznámky z grimoáru rodiny di Carlo

PŘED DVACETI LETY

Nejstarší členky společenství čarodějek se málokdy na něčem shodly, s výjimkou dvou záležitostí, které považovaly za své nejvyšší zákony. Nikdy by neměly vyvolávat ďábla. A za žádných okolností se k věštění nikdy neměla používat temná zrcadla.

Jako jedna z nejlepších jasnovidek na ostrově Sofia Santorini věřila, že některá pravidla se porušovat mají, obzvlášť když jí nejnovější vize našeptávaly znepokojivá poselství. Právě ten neodbytný šepot o nebezpečném proroctví, které souviselo s jejich kletbou, Sofii nakonec přesvědčil, aby ukradla první knihu kouzel. Jediný grimoár, jež vysvětloval, jak věštit pomocí temné magie. Osud čarodějného společenství by mohl záviset na jejích činech, i kdyby za ně byla potrestána.

I když na minulé schůzce nezněla rada až takhle pochmurně. Ani nemusela. Sofia vycítila změnu magie stejně, jako ptáci vnímají střídání ročního období, naslouchají vrozenému varování, aby odletěli, aby přežili. Na obzoru se schylovalo k zuřivé bouři. Neměla křídla, a i kdyby je měla, Sofia odmítala utéct bez svojí rodiny.

Porušit dvě pravidla a tím potenciálně zachránit tucty čarodějek se zdálo být správné. Jakékoliv informace, které Sofia mohla o kletbě získat, než se Hříšní nebo Obávaní pomstí,

by čarodějnému společenství pomohly. Nejstarší členky by to určitě pochopily.

Položila temné zrcadlo spolu s pozlacenou knihou kouzel na zem v chrámu smrti, vykasala si sukni a před oba předměty si klekla. Zachvěla se, ale nijak to nesouviselo s chladem studené dlažby, který pronikal tenkými vrstvami mušelínu. Zahleděla se do zakázaného zrcadla, jeho inkoustový povrch jí připomněl klidné vody jezera, ke kterému se kdysi vydala, aby nasbírala oblázky pro svá kouzla.

Až na to, že nad tímhle povrchem nezářilo uklidňující měsíční světlo, žehnající její cestě. Vlastně jí připadalo, že pohlcuje všechno světlo, které se ho odvážilo dotknout. V neznámých hlubinách mohl číhat jakýkoliv démon připravený zaútočit.

Vydechla a zahnala strach. Bylo načase udělat to, kvůli čemu sem přišla, potom jít domů ke své rodině. Vytáhla z kapsy sukně úzkou dýku, namířila ji na špičku prstu a zatlačila, dokud se neobjevila kapka krve, rudá jako ďáblovy oči.

Sofia vstala a došla k oltáři, stojícímu uprostřed místnosti. Nikdo nikdy neprovádí magii v chrámu bohyně, aniž by jí nejprve vzdal čest.

Po obou stranách oltáře praskal v obětních mísách oheň, který předtím zapálila. Pramínky kouře se vinuly vzduchem, jako by ji vábily, aby vkročila do podsvětí. Přísahala by, že na sobě cítí něčí pohled, jako by ji pozoroval ze stínů, čekal, jestli je dost odvážná na to, aby překročila zakázanou hranici. Sofia se rozhlédla po tiché síni a spočinula zrakem na dvou lidských lebkách, které ukradla z kláštera. Temné časy si žádaly ještě temnější skutky. Teď už odvahu neztratí.

Podržela propíchnutý prst nad první ze dvou obětních mís a pozorovala, jak kapky krve zasyčely, potom se vypařily, jakmile se setkaly s plameny. Sofia se rychle přesunula k opačné straně oltáře a zopakovala gesto s druhou mísou.

Spokojená, že zaplatila dost na to, aby jí bohyně poskytla ochranu, se otočila a přinesla lebky a nevšímala si při tom krvavých otisků, které nechala na kosti. Znovu poklekla, položila lebky severně a jižně od zrcadla, otevřela knihu kouzel a začala odříkávat.

Několik napjatých okamžiků se zrcadlo nijak nezměnilo. Potom v jeho povrchu začal vířit kouř. Nejprve pomalu, pak začal nabírat rychlost jako pekelné větry, o kterých slyšela, že vanou některými démonickými kruhy a matou nebohé duše, jež měly tu smůlu, že se tam ocitly.

„Bohyně, ochraňuj mě."

Sofia se naklonila blíž k zrcadlu, nemohla se dočkat, až se o svých nepřátelích dozví vše, co se dá. Jakákoliv informace mohla být cenná, obzvlášť když všechny jejich vzpomínky s každým dalším úplňkem pomalu pohlcuje kletba. Jak zírala na zrcadlo, okno do podsvětí se otevřelo a nabídlo Sofii první záblesk říše démonů.

„Ukaž mi, jak zlomit naši kletbu."

Zrcadlo zatepalo, jako by magie vzala její žádost na vědomí a souhlasila, že její přání splní. Namísto kouře se na temném skle začaly míhat podivné obrazy a Sofia si rychle uvědomila, že se jí prostřednictvím série nehybných snímků ukazuje příběh. Tiše vydechla. Zatím se to podobalo jejím obvyklým vizím, navzdory tomu, že použila zakázanou magii.

Magie popohnala obrazy, aby opustily zrcadlo a zavířily kolem ní, jako by se ocitla v okamžiku, kdy se to stalo. Spatřila temný trůnní sál a zuřícího démona.

Objevovaly se povědomé drobnosti, ale něco bylo asi špatně. Některé obrazy neodpovídaly jejich historii nebo tomu, co Sofia o proroctví věděla. Sledovala, jak čarodějka, která určitě byla první čarodějkou, toho démona proklela. Její pomsta a nenávist byly tak mocné, že je Sofia skrz iluzi úplně cítila.

Potom uviděla zvláštní studnu s křišťály, se vzpomínkovými kameny, a byly jich tisíce. Obraz se náhle znovu změnil, tentokrát na malou chaloupku s výhledem na moře. Mladá čarodějka, kterou moc dobře znala, držela v jedné ruce vzpomínkový kámen a ve druhé dýku. První čarodějka tam byla také, podala kouzelnici kámen, který ji zbaví toho, co si přeje zapomenout. Obrazy se začaly vytrácet, potřebovaly víc magie, která by je poháněla.

„Počkej!" vykřikla Sofia.

Zoufale, jak se chtěla dozvědět víc, popadla lebku ležící jižně od zrcadla a zašeptala kouzlo, jež ji roztříštilo, rozprášilo kostěné střípky po temném povrchu. Doufala, že je zrcadlo použije jako palivo pro další obrazy. Povedlo se. Jen opět nebyly přesně takové, jaké čekala. Sofia viděla ostrov, potom záblesky dalších neznámých měst a časů, které splývaly a překrývaly se. Ty obrazy se určitě mýlily.

Přesto… Pokud se nepletly, tak všechno, co jim vyprávěly nejstarší členky čarodějného společenství, byla lež. Včetně toho, odkud pocházejí.

Bylo to tak absurdní. To přece nemohla být pravda. Rozhodnutá, že záhadu rozluští, sáhla po druhé lebce. Tahle měla v očních důlcích rubíny, dar pro bohyni vládnoucí mrtvým. Sofia lebku rozbila a okamžitě byla vržena do jiné doby, ve které se nacházela i ta mladá čarodějka z dřívějška. Na Sofiino rameno dopadla drsná ruka a probudila ji z vize.

Sofia s bušícím srdcem zamrkala, dokud znovu nezaostřila pozornost na chrám smrti. Plná strachu z toho, co nebo kdo ji vytrhl z vidění, popadla dýku, vyskočila a střelila pohledem po osobě, která ji vyrušila. Zahalená postava stáhla kapuci pláště a odhalila povědomou, přísnou tvář.

Sofia svěsila ramena a dýku sklopila. Na jeden děsivý okamžik si myslela, že přivolala nepřítele. „Díky, bohyně, že jsi to ty. Dozvěděla jsem se něco neuvěřitelného o naší kletbě

a našem městě. Myslím, že vím, kdo je dcera první čarodějky. Nikdy tomu odhalení neuvěříš."

Sofia byla přeplněná temnou magií, příliš otřesená pravdou, kterou zjistila, než aby si všimla, jak se v očích druhé čarodějky zableskl nebezpečný třpyt. „Ani ty ne."

„Nechápu…"

Se švihnutím zápěstí a krutým zaklením čarodějka seslala kouzlo, které Sofii porazilo. Třískla hlavou o oltář, až se jí před očima objevily mžitky a na chvíli ji ochromily. Než se mohla vzpamatovat a vyslovit ochranné kouzlo, Sofiina mysl se roztříštila stejně jako zrcadlo, na které druhá čarodějka dupla a zničila pravdu, jež se stále ještě odvíjela na jeho temném povrchu.

Sofia otevřela ústa k výkřiku, ale zjistila, že není schopná ničeho jiného než nesrozumitelného blábolení. Brzy viděla jen ty podivné obrazy, které jí ukázalo zrcadlo.

Jestli chtěla volat o pomoc, Sofia si nedokázala vzpomenout proč.

Zírala, ale neviděla, jak druhá čarodějka vzala první knihu kouzel a pomalu procházela chrámem, aniž by se ohlédla na svou kamarádku. Sofia celou dobu tiše opakovala jednu větu, zaříkání, požehnání, prosbu.

Nebo možná to byl klíč k odhalení všeho…

„Jak nahoře, tak dole."

KAPITOLA PRVNÍ

Najednou v ložnici prince Iry vzplanuly svíčky.

Ze všech sil jsem se snažila na démona neusmát, ale mé zrádné rty se samy od sebe zkroutily. Princ ze svého místa na balkoně ten malý pohyb sledoval, přesunul pozornost k mým ústům a spočinul na nich pohledem déle, než bylo nutné.

Svým žhavým pohledem ze mě vymámil jiný druh tepla, které mě zaplavilo, právě když v krbu rozkvetly zlatem lemované plameny a začaly syčet a praskat jako šílené.

Byl to příjemný pocit, obzvlášť po tom chladu, který se do mě předtím vplížil a usadil se mi v kostech. Když jsem v Zrcátku trojitého měsíce spatřila sestru, něco životně důležitého se ve mně zlomilo.

Něco, co jsem v tomto okamžiku odmítala zkoumat.

Otálela jsem u Irovy postele, halenka teď ležela u mých nohou. Věděla jsem, že plameny v jeho soukromé komnatě nerozpálil jeho vyvolený hřích. Mohla za to touha, se kterou bojoval. Vášeň, kterou jsem zažehla, když jsem si ho vybrala. Věděla jsem naprosto přesně, kým je, a přesto jsem souhlasila, že se stanu jeho hříšnou královnou. Jelikož už mi ukradl duši, nabízela jsem mu teď svoje tělo. Bez her nebo magických pout, která by svazek poháněla. Aniž bych se soustředila na Vittorii a na to, jak mě bolí srdce pokaždé, když pomyslím na zradu svého dvojčete.

Jakmile jsem si vzpomněla na sestru, v očích mě zaštípaly neprolité slzy a zoufale jsem se snažila ovládnout pocity. Ira by mou bolest vycítil a já jsem o tom nechtěla mluvit. Zármutek může počkat, než se zítra s dvojčetem potkám na tajuplných Pohyblivých ostrovech a poslechnu si, co mi chce říct.

Do té doby jsem nechtěla strávit už ani minutu přemýšlením o tom, proč předstírala smrt. Nebo proč mi tak dlouho strašně ubližovala. Věnovala jsem Vittorii měsíce slz a zuřivosti, když jsem ji chtěla pomstít.

Dnes večer jsem prostě chtěla Iru. Samaela. Krále démonů. Nejobávanějšího ze sedmi nesmrtelných princů pekla. Generála války a skutečného ďábla. Pokušení a zosobněný hřích. Pro mnohé je noční můrou, ale mně teď připadal jako sen. A jestli se mnou ten zatracený démon okamžitě nevleze do postele, sama rozpoutám trochu toho pekla.

„Budete tam venku stát celou noc, Vaše Výsosti?" Povytáhla jsem obočí, ale Ira odpověděl jen mírným přimhouřením svých zlatých očí. Tvrdohlavý, nedůvěřivý tvor. Jedině on může zpochybňovat, proč stojím svlečená před jeho postelí, místo toho, aby jednoduše podlehl tělesným živočišným touhám, jak jsem chtěla. „Jestli požadujete další důkaz mého rozhodnutí…"

„Emilie…"

Způsob, jakým vyslovil pouze mé jméno, mě přiměl obrnit se proti zklamání. Jeho tón naznačoval, že si potřebujeme promluvit, a mluvení byla ta nejhorší věc, jakou jsem si teď dokázala představit. Rozhovor by vedl k slzám a přinutil by mě čelit tomu, jak hluboce mě zasáhlo, když jsem předtím uviděla Vittorii. Raději bych se poddala návykovým Irovým polibkům.

„Prosím, nech toho," řekla jsem tiše. „Jsem v pořádku. Opravdu."

Démon vypadal znepokojeně, nepřesvědčeně. Kdysi mi řekl, abych chtěla, ale nikdy nepotřebovala, dnes večer jsem však silně cítila obojí a nezáleželo mi na tom, jestli jsem kvůli

tomu slabá. Modlila jsem se, aby mě neposlal samotnou do mých komnat. Nesnesla bych samotu. Potřebovala jsem útěchu, kontakt. Trochu klidu, který mi teď mohl dopřát jen on.

Vtom se průsvitné závěsy oddělující ložnici od balkonu zatřepotaly v zimním vánku, lákaly ho, aby se připojil ke své polonahé královně. Jako by sama říše chtěla, abychom se konečně spojili. S jemným plápoláním svíček a tmavými látkami ložnice vyzařovala nenápadnou smyslnost. Byl to pokoj stvořený pro různé druhy šepotu, pro slova něžně, zbožně vyřčená přímo na rty a šustění oblečení pomalu klouzajícího po pokožce.

Dvě věci, které jsem si přála s princem okamžitě zažít.

Jak Ira sám připustil, věřil, že činy převládají nad slovy. A s tím připomenutím jsem se pohnula. Zůstal nehybně stát venku, sledoval, jak se skláním a zouvám si boty. Nerozeznávala jsem, jestli vycítil moje pocity ohledně Vittorie a špatně si je vykládá, nebo zda nevěří, že skutečně chci dokončit další krok v přijetí našeho manželství.

Společná noc byla jedním ze dvou posledních činů potřebných k tomu, aby se z nás stali manžel a manželka. Jistěže bychom mohli mít sex a nevzít se, ale já dovršit náš svazek chtěla.

Vzhledem k tomu, jak jsme se poprvé potkali (přivolala jsem ho do Palerma, potom jsem ho k sobě omylem navěky připoutala) a jak jsme přísahali, že se budeme nenávidět a nikdy se ani nepolíbíme, jsem chápala, jestli to je zdrojem jeho obav.

Před několika měsíci by mi dnešní noc také připadala nepravděpodobná. Jenže to bylo předtím, než jsem si uvědomila, že jde mezi námi o něco víc. Že jsem pro něj zahořela stejně jako žhavé růžově zlaté květiny, které dokážu vyčarovat silou vůle. Další věc, která by mi přišla nemožná, a ještě jedna záhada, kterou jsem potřebovala rozluštit spolu s pravdou, kým

skutečně jsem. Ale to všechno mohlo počkat. Teď jsem chtěla myslet jen na to, jak se zmocním svého krále démonů.

Kolem něj se začaly snášet sněhové vločky, jemně mu poprášily tmavé vlasy a široká ramena, jenže on si toho zjevně nevšiml. Drsné živly téhle zimní říše ho nikdy netrápily, ale to bylo nejspíš tím, že byl sám mocnou silou přírody.

Nespouštěla jsem oči z jeho pronikavého pohledu, zatímco jsem setřásla z boků upnuté kalhoty, svlékla si je a hodila je na zem na halenku. Irovi se zatajil dech, když si všiml, že na sobě nemám spodní prádlo. Zatnul ruce v pěst, až mu samým napětím zbělely klouby. To nebyla zrovna reakce, ve kterou jsem doufala, jakmile se svléknu.

Zamračila jsem se a v duchu jsem si přehrála náš rozhovor, pečlivě jsem si vybavila každé slovo. Poté, co mě lstí přiměl uzavřít s ním pakt krve (aby zajistil, že mě žádný z jeho bratrů nevyužije, když jsem poprvé vstoupila do podsvětí), zeptala jsem se, jestli si pořád myslí, že jsem jeho.

Teď když strnule stál venku ve sněhu a ani se nehnul, aby mě následoval do své krásně teplé a lákavé ložnice, obávala jsem se, že jsem ho špatně pochopila. Řekl jen, že nepotřebuje čas na přemýšlení. Což technicky neznamenalo, že mě považuje za svou.

„Rozmyslel sis to?“ zeptala jsem se.

Ira si prohlížel můj obličej, sám se tvářil nepřístupně. „Vybrala sis mě z vlastní vůle. Víš, kdo jsem. Čeho jsem schopný.“

Nebyly to otázky, ale souhlasně jsem přikývla. „Ano.“

„A tohle rozhodnutí nijak nesouvisí s tvou sestrou?“

Pozorně mě sledoval a já věděla, že se snaží vycítit i tu nejmenší změnu pocitů. Ira by se mnou nevlezl do postele, kdyby věřil, že mě do ní žene jiná síla než vlastní touha. Tentokrát jsem mu poprvé od chvíle, kdy jsme se potkali, nenabídla nic než pravdu. Pokud máme mít nějakou naději, že spolu pokročíme dál, musíme skončit s hrami.

„Chtěla jsem tě tu noc na Golosově večírku. A předtím… Pamatuješ, jak jsi ze mě magicky sejmul opilost během tréninku proti jeho hříchu? Tenkrát jsem také zatoužila, aby ses mě zmocnil. Obojí se stalo dávno předtím, než jsem spatřila Vittorii." Přinutila jsem se dívat se mu do očí, abych mu dokázala, jak vážně to myslím. „A dnes večer jsem si uvědomila, že jsi tady pro mě vždycky byl. Tvoje metody možná nebyly podle měřítek smrtelníků pokaždé ideální, ale vším, co jsi udělal, ses mi snažil pomoct. *Chci tě* a vůbec to nesouvisí s kýmkoliv jiným."

Po dlouhé pauze, ve které jsem se připravovala na odmítnutí, se konečně z balkonu vplížil do ložnice, pomalu zmenšoval odstup mezi námi. Jeho pozornost se zatoulala od mých očí ke rtům, potom sjela níž, aby si mě celou prohlédl.

V očích mu zableskla divokost, ze které se mi podlomila kolena, zatímco mě v mysli kousek po nesnesitelném kousku hltal a zastavil se na tom tepajícím místě mezi mými stehny, které po něm náhle bolestně zatoužilo. V hrudi mu zaburácelo hluboké zavrčení a utvrdilo mě v tom, že mou touhu vycítil.

Upřímně jsem doufala, že ať už to zavrčení je jakékoliv zvíře, dnes v noci ho pustí ze řetězu. Chtěla jsem zažít každou nemravnou a zvrhlou věc, kterou si právě vysnil.

Blýskl úsměvem zrozeným z hříšného příslibu, který naznačoval, že je víc než ochotný mi to dopřát.

I když se ho pořád ještě držel mráz z bouře, jak se blížil, chlad bylo to poslední, co jsem cítila. Lapená mezi jeho spalujícím pohledem a způsobem, jakým mlčky sledoval všechny mé křivky, jako by plánoval, co všechno udělá… jsem se málem na místě rozpustila.

„Prozraď mi každou temnou touhu, Emilie," přitáhl si můj obličej, „každou představu, kterou chceš zažít." Prsty jemně pohladil citlivé místo na krku, potom přiblížil svá ústa k těm mým, jen mě polechtal polibkem, který mi vzal dech

a rozvášnil mě. Odtáhl se a pomalu sjel rukama dolů po mé siluetě. „A já slibuji, že je všechny uskutečním."

Přelétla jsem zrakem jeho drahé oblečení a pevné tělo, které se pod ním skrývalo. „Mám pár nápadů."

Věnoval mi nový pohled, jenž napovídal, že má také nějaké zajímavé návrhy.

V jiných ohledech se možná neshodneme, ale v tomhle jsme naštěstí zajedno. Přitáhla jsem ho k sobě k dalšímu polibku, chtěla jsem si tenhle okamžik uchovat navěky. Brzy se sladké polibky proměnily v hladové, ani jeden z nás už nechtěl být pomalý či jemný. Byli jsme bytostmi poháněnými vztekem, vášní. A chtěla jsem, aby naše první spojení bylo stejně výbušné jako naše povahy.

Jestli mi chtěl Ira splnit každou temnou touhu, kterou jsem kdy měla, doufala jsem, že je připravený držet se mnou krok. Kousla jsem ho do dolního rtu, potěšeně zavrčel a oplatil mi to.

Ira rychle vyhlásil mým ústům válku a bojoval jako správný generál, neměl slitování. Z jeho polibků čišelo vlastnictví, majetnictví. A já mu to okamžitě vracela. Byl *můj*. Patřil mi každý kousek jeho hříšné duše, každý pravidelný úder jeho srdce.

Hladil mě rukama po těle a v podbřišku se mi rozlilo sladké teplo, šířilo se s každým nádherným dotekem jeho mozolnatých prstů. Zrovna teď musel být úplně oblečený…

Sundala jsem mu sako, potom zatáhla za okraje košile a roztrhla ji, potřebovala jsem ho vidět, cítit ho, tělo na tělo.

Odtáhl se a pobaveně se usmál. „Ctnosti jsou sice obvykle nudné, ale teď by se trpělivost mohla vyplatit."

„V tomhle případě jsem doufala, že jsi zručnější ve hříchu. Pokud si vzpomínám, jednou ses mě ptal, jestli bych chtěla vidět, jak moc hříšný umíš být." Přejela jsem ho pohledem a skryla úsměv, když se mu zablýsklo v očích. „Nic lepšího neumíš?"

„To má být výzva?“

Pokrčila jsem rameny, dobře jsem věděla, co dělám, a vychutnávala jsem si reakci, jakou to v něm vyvolalo. Dle jeho vyboulených kalhot se nezdálo, že by mu to vadilo. Zvrhlý démon. „A kdyby byla, co bys udělal?“ zeptala jsem se.

„Vlez si do postele, má paní.“

Jeho hlas byl jemný, ale v tom rozkazu nebylo nic mírného. Odvážně jsem couvala, dokud jsem nedošla k posteli. Opřela jsem se o ni a zabořila jsem prsty do ebenově černého přehozu, který vkusně ležel na okraji. Kdysi jsem si představovala, jaké by to bylo, kdybych ucítila kožešinu na své holé kůži.

Brzy to zjistím.

Ira trhl bradou, aby mi naznačil, že mám vlézt do postele celá, ne se o ni jen opírat. Samým očekáváním se mi rozbušilo srdce, vytáhla jsem se nahoru, klouzala po obrovské matraci a potlačila vzdychnutí, jakmile měkkou kožešinu vystřídal chlad hedvábného povlečení. Bylo to lepší, než jsem si představovala. Přepych a dekadence smíchaná s něčím divokým a nezkrotným.

Podobně jako pán tohoto hříšného rodu.

Ira si rozepnul kalhoty a nespouštěl ze mě oči. Vyzýval mě, chtěl vidět, jestli jsem opravdu připravená na to, co přijde. Kalhoty dopadly na zem a jeho tvrdá chlouba se vysvobodila, hrozivá a lákavá, dychtivá se mě zmocnit.

Kousla jsem se do rtu, hltala jsem ho očima a málem mě přemohl chtíč. Bohyně na nebesích, byl nádherný. Pomalu jsem odpoutala pozornost od jeho vzrušeného údu a prohlédla si zbytek jeho těla. Uviděla jsem víc než šest stop ryzích svalů s bronzovou pokožkou, která zářila vitalitou. Byl obrazem mužské síly zkřížené s drsnou krásou.

Přistoupil blíž a já jsem sjela pohledem od metalického hada, kterého měl vytetovaného na paži, k tetování na jeho levém stehně, dolů směřující dýce s vyrytými růžemi.

Nedokázala jsem rozeznat geometrické vzory na rukojeti, a jakmile Ira vzal svou chloubu do potetované ruky, měla už jsem v hlavě prázdno. Démon se na mě samolibě usmál, jako by přesně věděl, co se mnou jeho svůdná provokace dělá. *Ať ho bohyně prokleje.* Chtěla jsem jeho ruku nahradit tou svou. Nebo ještě lépe, chtěla jsem použít svou…

… Vzduch rozčíslo hlasité prásknutí jako bič naštvaného boha a Irova ložnice (spolu s démonem, kterému patřila) zmizela a vystřídala ji prázdná, studená místnost beze světla.

Byla to tak drastická změna, že mi okamžitě nedošlo, že je to skutečné. Rychle jsem zamrkala a snažila jsem se zvyknout si na náhlou tmu. Vycítila jsem, že je to malá komnata, ve které se pohybují stíny, horečně se svíjejí jeden přes druhého.

Naskočila mi husí kůže na pažích, když se vzduch mrazivě ochladil.

Určitě šlo o další podivnou iluzi. Už jsem jich pár zažila, ale ještě žádnou tak živou. Vypadalo to, že se odehrávají pokaždé, jakmile se s Irou oddáme milostným hrátkám, takže to byl nejspíš důvod té současné. Proklela jsem načasování toho nežádoucího vyrušení, štvalo mě, že mě něčí minulost vytrhla z mojí nádherné přítomnosti.

Chtěla jsem si promnout spánky, ale nemohla jsem pohnout rukama. Střelila jsem po nich pohledem a zjistila, že mi zápěstí pevně svírají okovy. Zatahala jsem za ně, ale byly přišroubované vysoko ve stropě. Řetězy s každým pohybem zařinčely, ten zvuk mi dráždil už tak rozdrásané nervy. *Krev a kosti.* Pohlédla jsem dolů na sebe. V téhle vizi jsem byla stejně nahá jako ve skutečnosti. Skvělé. Opustila jsem sen, jen abych vkročila do obyčejné noční můry.

Povzdychla jsem si, dech se srazil v páru, potom jsem se napjala. *Zvláštní.* Narozdíl od jiných iluzí jsem tuhle ovládala. Nebylo to jako vstoupit do vzpomínky nebo zahlédnout minulost z něčího pohledu. Přimhouřila jsem oči.

Pokud nejde o iluzi nebo vzpomínku…

„Co se to u sedmi pekel děje?“ Rozbušilo se mi srdce z nezaměnitelného zvuku zašoupání boty o kámen, projel mnou ostrý strach. „Iro?“

Někde poblíž škrtla zápalka, zasyčení předcházel závan síry. Na opačné straně místnosti se zatřepotal plamen, ale ať už svíčku zapálil kdokoliv, magicky zmizel. Znovu jsem zachrastila řetězy, vší silou za ně trhla, ale nepovolily ani trochu. Nevyváznu odtud, dokud mě únosce neosvobodí, jedině že bych si utrhla ruce.

Abych zahnala sílící paniku, mhouřila jsem oči do přítmí a snažila se najít nějakou stopu ohledně místa nebo únosce. Nacházela jsem se v kamenné komnatě a byla jsem připoutaná v jakémsi výklenku.

Uprostřed místnosti stál oltář vytesaný z bledého kamene, který tvořil stěny a podlahu. Na zemi ležela rozházená sláma a sušené bylinky. Téměř mi to připomnělo klášter u nás doma, kde se má kamarádka Claudia starala o mrtvé, ale nebylo to stejné.

Když jsem přemýšlela o těch komnatách, vybavila se mi vzpomínka na neviditelné najaté špehy, kteří mě tam kdysi pronásledovali. Připadalo mi to jako věčnost, co jsem se naposledy setkala s Umbra démonem, až jsem se z toho zachvěla. Jestli už žádného z těch hrůzných démonů znovu nespatřím, prožiji hezký, šťastný život.

„Ať už jsi kdokoliv, ukaž se.“

Zachrastila jsem řetězy. Odpovědělo mi jen zařinčení kovu, i když bych přísahala, že jsem poblíž zaslechla slabý zvuk něčího dechu. Neviděla jsem páru, ale věděla jsem, že to neznamená, že jsem sama. Ira by si se mnou nikdy takhle nezahrával, obzvlášť vzhledem k tomu, co jsme právě chtěli dělat, takže zvrhlou démonickou předehru jsem mohla vyloučit.

Sebrala jsem předstíranou odvahu.

„Bojíš se se mnou mluvit, i když jsem připoutaná?"

„Nebojím se," ozval se ze tmy hluboký hlas s přízvukem.

Zatajila jsem dech. Ten hlas už jsem někdy slyšela, ale nemohla jsem si vzpomenout kde. Nebyl to Anir, Irův lidský zástupce. Ani to neznělo jako některý z bratrů démonického prince. Ten přízvuk pocházel z mého ostrova v říši smrtelníků. Tím jsem si byla jistá.

„Jestli se nebojíš, tak nemáš důvod se přede mnou schovávat."

„Čekám na další rozkazy."

„Od koho?" Rozhostilo se mezi námi nepříjemné ticho. Bylo těžké předstírat autoritu, když jsem byla nahá, připoutaná a mluvila s přízračným únoscem, ale přesto jsem to zkusila. „Ať už je tvým pánem kdokoliv, nejspíš brzy přijde. Není důvod k tajnůstkářství."

„O mě si starosti dělat nemusíš."

Věta, kterou ke svým obětem pravděpodobně pronesl každý vrah a zločinec těsně předtím, než jim podřízl hrdlo. Ztěžka jsem polkla. Potřebovala jsem, aby dál mluvil, abych se mohla dozvědět, kdo je, a zjistila jsem, že když někoho rozčílím, zareaguje, i kdyby nechtěl. Ira a já jsme v uplynulých měsících vzájemně používali stejnou taktiku a já bych ho teď za tu zkušenost nejraději políbila.

„Nařídil ti tvůj pán, abys zůstal ve tmě?"

„Ne."

„Hmm. Chápu."

„Co?"

„Jsi prostě úchyl, který se vyžívá v pozorování svých obětí, když ví, že ony ho nevidí. Řekni mi, saháš teď na sebe? Představuješ si, jakou mám pokožku, zatímco se hladíš? Proč nepřijdeš blíž?" *A umožníš mi tak, abych ti vrazila koleno do rozkroku.* Zhmotnil se přede mnou muž s výrazem čirého

hněvu. Rozhodně to nebyl démon, ale to mě moc neuklidnilo. Ostře jsem se nadechla. „Domenico Nucci."

Mladík, který se svou rodinou prodával v Palermu arancini, na mě upřeně zíral. Z konečků prstů mu vystřelily smrtící drápy a zase se zatáhly, připomněly mi, že není člověk o nic víc než já. Málem bych zapomněla, že muž, o kterém jsem si myslela, že se s ním moje dvojče tajně schází, byl měňavec. Přesně řečeno vlkodlak. I v nejlepším případě jsou to náladoví tvorové a podle toho, co mi jeho otec vyprávěl, jsem právě vyprovokovala jednoho, který se nedávno proměnil. Netušila jsem, nakolik svého vlka ovládá, ale vsadila bych se, že moc ne.

Domenicovy oči, obvykle teple hnědé, teď zářily nadpřirozenou světle fialovou barvou. Přimhouřil je a potvrdil tím moje podezření. Neměl daleko k přeměně.

Zatajila jsem dech a čekala, až uštědří smrtelnou ránu. Vypadal, že se chystá přiblížit, samým sebeovládáním zatínal čelist a vyzařoval z něj vztek jako ze zuřivého slunce. Vlk se několikrát zhluboka nadechl, potom si protáhl ramena a zbavil se nahromaděného napětí. Mávnutím drápaté ruky se několik stínů oddělilo z horečného svíjení, objevilo se kolem mě a vytvořilo jakýsi druh pláště.

„Kde jsme?" zeptala jsem se a ignorovala podivnost roucha, jak se mi usazovalo na kůži. A také skutečnost, že ho vlkodlak vyčaroval, aniž by třeba jen zašeptal kouzlo.

„V říši stínů."

Mlčky jsem tu informaci vstřebala. Když jsme vyrůstaly, Nonna Maria nás učila o měňavcích a pár dalších magických tvorech. Podle babiččina vyprávění vedli vlci nadpřirozené války s démony v říši duchů, to asi myslel tou říší stínů.

Vždycky jsem si ji představovala jako svět, kde duchové procházejí zdmi, strašidelní a nehmotní, jak se píše v gotických románech. Tohle se od mých představ hodně lišilo.

Domenico byl naprosto hmotný. A já jsem rozhodně cítila tíhu ledových okovů, jak se mi zařezávají do kůže.

Také jsem ale ucítila něco nového: v kovu jemně hučela magie. Nebyla to obyčejná želízka, byla očarovaná, aby mě zbavila moci.

Jemně jsem pobídla zdroj své magie a přesně jak jsem se domnívala, narazila jsem na překážku, která mi zabránila v přivolání ohně.

Měla jsem děsivý pocit, že vím, kdo je jeho pán, a nechtěla jsem mít během našeho setkání spoutanou magii. Zahleděla jsem se na svého věznitele. Nikdy jsem neslyšela o tom, že by vlci někoho přenesli do říše duchů, a až dodneška bych nevěřila, že je to možné, obzvlášť pro nově přeměněného vlkodlaka. Domenico je určitě nesmírně mocný. Rodící se budoucí alfa.

„Je moje fyzické tělo pořád v Sedmi kruzích?" zeptala jsem se.

Domenico mě přelétl pohledem, jeho oči ztratily trochu z té záře měňavců. „Ano."

Nebyla jsem si jistá, jak je to možné, a vlkodlakův zlostný pohled dával najevo, že už neodpoví na žádnou otázku, která by s tím souvisela. Věděla jsem, jak moc nebezpečný by byl, kdyby se úplně proměnil ve vlka, a raději jsem to nechala být. Stejně už mi sdělil důležitou informaci, kterou jsem potřebovala.

Moje tělo se stále nachází v Irově ložnici a démon nepochybně hledá způsob, jak mě přivést zpátky. Pokud se mi nepodaří utéct, stačí vyčkat, až si přijde pro mou duši a rozpoutá svou moc. Každý, kdo byl dost hloupý na to, aby v královském sídle zaútočil na jeho budoucí manželku, si zasloužil pocítit jeho hřích. Málem jsem se usmála, když jsem si představila, jaké by při sjednávání spravedlnosti způsobil krveprolití, ale ovládla jsem se.

„Mrzne tady."

„Mně to tak nepřipadá."

Chtěla jsem si promnout paže, vrátit teplo do svého netělesného těla, ale kvůli těm řetězům to nešlo. Domenico mě pozorně sledoval, do očí se mu vloudil hrozivý záblesk. Nehledě na jeho rozkazy by stačil jeden špatný pohyb a sevřel by mi čelistmi hrdlo. Byl mnohem výbušnější, než když jsem ho poprvé potkala, ale to bylo asi tou proměnou. Slyšela jsem, že mladým vlkům někdy trvá roky, než plně dospějí.

Neschopná snášet jeho mlčenlivé zírání jsem si odkašlala. „Když jsem tě viděla v klášteře po Vittoriině ‚vraždě', myslela jsem, že se za ni modlíš. Později jsem se dozvěděla, že jsi tam byl, protože ses poprvé proměnil. Opravdu jsi předtím netušil, co jsi zač?"

V čelisti mu zacukal sval. „Víš, co jsi ty zač, Emilie?"

Neušlo mi, že řekl *co*, ne *kdo*. Měla jsem svá podezření, ale on je znát nepotřeboval.

„Vím, že jsem tvůj vězeň. Vím, že jestli mi ublížíš, Ira si tě najde a roztrhá tě na kusy." Usmála jsem se, rty se mi krutě, zlomyslně zkroutily. Vlk si zjevně uvědomil, že mě sice připoutal a spoutal mou magii, ale není jediným predátorem v místnosti. „A neexistuje žádná říše, ve které by ses před ním mohl schovat. Tedy pokud se k tobě nedostanu první já. On je ten milosrdný. Na to nezapomeň."

„Ale, ale, sestřičko."

I když jsem ji částečně očekávala, jakmile jsem uslyšela has svého dvojčete, bolestivě se mi sevřelo srdce. Střelila jsem pohledem na opačný konec komnaty a okamžitě jsem spočinula zrakem na Vittorii.

Sestra proplouvala malou místností jako duch z minulosti, měla na sobě dlouhé bílé šaty, jež za ní vlály, jako by je zachytil přízračný vánek. Její přítomnost se zdála snová, ale byla stejně skutečná jako já a Domenico. Starostlivě jsem si ji prohlédla

a hledala nějaké zranění, ačkoliv jsem věděla, že to ona rozkazuje vlkodlakovi, ne naopak.

Když mi to všechno došlo, zaštípaly mě v očích slzy. Vittoria je opravdu tady. Živá. Těžko jsem věřila tomu, že uběhla teprve hodina či dvě, co jsem se dozvěděla, že ve skutečnosti není mrtvá. Navzdory její zradě jsem ji chtěla popadnout do náruče a nikdy nepustit.

Byl to bohyní požehnaný zázrak.

„Vittorie."

Bylo to sotva zašeptání, ale při zvuku mého hlasu se rty dvojčete zkroutily v povědomém úsměvu. Kdybych nebyla připoutaná, podlomila by se mi kolena. Zahlédnout ji předtím v Zrcátku trojitého měsíce byla jedna věc. Vidět ji tady před sebou mě ochromilo. Neměla jsem slov, zatímco moje dvojče se přiblížilo a zvědavě mě pozorovalo.

„Tak tě pustíme ze řetězu a uvidíme, jaké triky ses naučila." Její levandulové oči se zatřpytily, připomněly mi, že se úplně změnila. Tohle nebyla dívka s hnědýma očima, stejnýma jako mám já. Mladá žena, která ráda tvoří vlastní koktejly a parfémy. Tahle neznámá byla něco jiného. Něco, co mi naháněla hrůzu. „Bohyně ví, že jich také pár znám. Měňavče?"

Domenico se pohnul nadpřirozenou rychlostí, sevřel mi vlasy do pěsti a trhl mi hlavou na stranu. Přiblížil mi nos ke krku a zhluboka se nadechl mojí vůně, nejspíš si ji chtěl zapamatovat, aby mě mohl vystopovat, kdybych utekla. Nečekanou bolestí jsem sebou cukla, ale podařilo se mi potlačit vyjeknutí.

Přitáhl svá ústa k mému uchu a nelidsky zavrčel. „Udělej nějakou hloupost a vyrvu ti víc než jen tvoje smrtelné srdce, stínová čarodějko."

„Lehni, pejsánku," sykla Vittoria. „Nebuď na ni tak drsný. Zatím."

Než jsem si stihla uvědomit bolest jejího výroku nebo se zamyslet nad tím, co může být drsnější než připoutání, Domenico mě odstrčil a dalším lenivým mávnutím ruky se zámky na okovech s cvaknutím otevřely. Želízka s rachotem dopadla na zem, zvuk stejně zlověstný jako ostří katova meče řítící se na odsouzence.

Bylo to tady, okamžik, kterého jsem se děsila, a cítila jsem se naprosto nepřipravená.

Bušilo mi srdce, otočila jsem se zády ke vzteklému vlkodlakovi a čelila svému nemrtvému dvojčeti. Jakmile se naše pohledy setkaly a zaklesly, obrnila jsem se.

Vittoria mě nechala celé měsíce věřit tomu, že je mrtvá. Brutálně zavražděná. Nechala mě, abych v té hrobce objevila její tělo bez srdce, rozbité a zakrvácené. Roztrhala můj svět a do základů zničila, kým jsem byla. Vittoriin podvod byla rána, která se nikdy pořádně nezahojí. Navždy mi zanechá citové jizvy na duši a na srdci.

I když přede mnou teď stála živá a zdravá, nebyla naděje, že se to někdy vrátí k tomu, jaké to bylo *předtím*. Stalo se toho mezi námi až příliš, než abych mohla prostě zapomenout a jít dál, a kvůli tomu jsem truchlila ze všeho nejvíc. Nehledě na to, jak moc jsem si přála opak, obě jsme se nevratně změnily. A nebyla jsem si jistá, že části našich nových životů do sebe ještě zapadají.

Abych překonala rostoucí bolest v hrudi, vzpomněla jsem si na svého snoubence. Na to, jak moje dvojče zničilo i dnešní noc. Místo zármutku jsem se soustředila na vztek, na hněv, který mi pomohl projít osobním peklem. A všechny pocity, kromě jednoho, se vytratily.

Kdybych byla schopná cítit namísto čiré zlosti obavy, možná by ve mně sestřin vítězoslavný úsměv vyvolal náznak neklidu. Tak jak to bylo, ona zjistí, že není jediná, kdo dokáže vzbudit obavy. Bylo načase, aby se Vittoria bála mě.

Sáhla jsem po zdroji magie a ulevilo se mi, když jsem ucítila ohromnou studnu moci, která mi jiskřila pod kůží. Jestli chce sestra vědět, čeho jsem schopná, ráda jí to ukážu.

„Máš pět minut na to, abys mi to vysvětlila." Když jsem promluvila, můj hlas byl chladnější než vzduch kolem nás, studenější než nejhříšnější kruh pekla. Přísahala bych, že se stíny zarazily, než se vytratily, ukryly se před ohromnou odplatou, ke které se schylovalo.

„A potom?" zeptala se Vittoria.

Můj úsměv byl nádhernou noční můrou. Vittoria se poprvé zamračila, jako by si právě uvědomila, že její plán má jednu osudnou chybu. Nestvůry mohou být stvořeny, ale nikdy zkroceny.

„A potom, drahá sestřičko, poznáš čarodějku, kterou jsi mě donutila se stát."

KAPITOLA DRUHÁ

„Drž jazyk za zuby, nebo ti ho vyrvu." Domenico popošel blíž s vytasenými drápy a tiše zavrčel v odpověď na mou výhružku, ale Vittoria zvedla ruku a zastavila ho. Byla jsem příliš rozzuřená, než aby mě překvapilo, jak rychle se stáhl po tom prostém, nevysloveném rozkazu.

„Copak nejsi mocnější? A… odvážnější?" zeptala se Vittoria se zdviženým obočím. „Konečně jsi vylezla z té bezpečné malé díry, ve které ses schovávala, abys žila život, o kterém stojí za to psát příběhy. Zpívají snad bardové balady o nudných čarodějkách, které marní čas v rozpálených kuchyních a touží po stejně nudných svatých mužích, jako je Antonio? Myslím si, že velkolepý románek s králem démonů je mnohem zajímavější. Obzvlášť v ložnici. Pro všechno svaté, Emilie. Smrt tvého minulého života je něco, za co bys mi měla poděkovat. Antonio, Sea & Vine, ty a já jsme vždy byly předurčeny pro větší věci."

„Nudná?" Projel mnou vztek. „Já svůj život a naši kuchyni milovala. Promiň, jestli ti přijde tak odporné to, co já považuji za zábavné nebo kdo mi připadá přitažlivý. A odkdy nesnášíš Sea & Vine? Také jsi milovala naši rodinu a společné vaření. Nebo jsi na nás zapomněla? Ve své honbě za… Ať už ti jde o cokoliv. Jak jsi nám to mohla udělat? Jak jsi to mohla udělat *mně*?"

Při poslední otázce se mi zlomil hlas, opětovně se ve mně vzedmul vztek a já se vzpamatovala. Vittoria mě pozorně sledovala. „Udělala jsem, co jsem musela, pro *nás*. Možná to tak nevypadá, ale přísahám, že to všechno bylo pro tebe a mě. Ta kletba…“

Polkla to, co chtěla říct, ale nemohla.

„Ach, ano, ta kletba.“ Mávla jsem, jako by kletba byla otravná moucha. „Ta zatracená, zasraná kletba, o které nikdo nemůže mluvit. Mám plné zuby téhle nevypočitatelné magie a každé prokleté bytosti, která s ní souvisí! Proč jsi předstírala svou vraždu? Jak mi to mělo pomoct?“

Vypadalo to, že pečlivě zvažuje další slova. „Dokonce i nejvýbušnější palivo potřebuje jiskru, která zažehne plameny.“

Tajemné jako vždy, když je ve hře kletba. „Proč bys potřebovala takový žár?“

Pohled se jí zatvrdil, připomínal třpytivý drahokam nenávisti. Na vteřinu jí z duhovek nečišela levandulová, ale temně rubínově rudá. „Abychom sledovaly, jak naši nepřátelé hoří. Abychom získaly zpátky to, co nám právem patří. A abychom jednou provždy zlomily poslední řetězy, které nás poutají.“

„A naše rodina? Jsou to tvoji nepřátelé? Zasloužili si pochovat tě v hrobce? Věřit, že hniješ spolu s našimi předky?“

„Ano. I když vážně pochybuji, že uvěřili tomu, že hniju. Tou lží určitě nakrmili tebe, svou nejoblíbenější. Nebo bych spíš měla říct nejobávanější.“ Vittoriino doznání viselo mezi námi, těžké pod tíhou pravdy, které věřila. „A nejsou jediní, kdo se nás bude bát. Přisvojila jsem si od naší drahé rodiny jednu radu. Známé si drž blízko, ale nepřátele ještě blíž.“

Podívala jsem se na cizinku s tváří mojí sestry. V této Vittorii byla tvrdost a temnota tam, kde kdysi jasně zářilo světlo. Moje sestra byla hravá, přátelská. Dokázala se snadno spřátelit a celé hodiny tančit. Tyhle vlastnosti jsem na ní vždy

obdivovala a přála jsem si je sama mít. Těžko jsem se smiřovala s touto její drsnou verzí.

„Co když nechci být obávaná?“ zeptala jsem se.

Vittoria blýskla zuby v ostrém, hrozivém úsměvu. „Pták bez křídel je stále ptákem, sestřičko.“

„Mluvila jsi s Invidem?“ Povzdychla jsem si. „Přísahám, že zníš úplně stejně jako on, když to přežene s démonrůvkovým vínem očarovaným kouzlem pravdy.“

„Invido?“ zamyslela se. „Zadováděla jsem si s jeho upířím mazlíčkem, jen abych viděla, jak v těch zelených očích vzplane jeho oblíbený hřích, jakmile nás přistihne. Jako stvoření noci jsou upíři výborní milenci. Umějí dokonale skloubit rozkoš s kouskem bolesti. Až si přestaneš hrát se svým démonem, měla bys navštívit dvůr upírů a s jedním či dvěma si zadovádět. Nedávno jsem zašla za jejich princem a nezklamal mě. Co ten s těmi svými tesáky dokáže…“

Domenico zavrčel a mé dvojče po něm střelilo smířlivým pohledem. Zjevně nevěděl o tom, že jeho – kdo ví, jaký má se sestrou vztah – laškovala s pár jeho úhlavními nepřáteli. Netušila jsem, že existuje dvůr upírů, a zatím mi nepřipadalo důležité se na něj vyptávat. Pokud s ním najednou nebudou problémy, nedělal mi teď starosti.

„Já…“ Chtěla jsem vyhnat z hlavy představu, jak moje dvojče souloží s tím upírem. Bohužel jsem ho jednou potkala a Alexei byl děsivý. A ne tím zakázaným, temným způsobem. Vypadal, že by pro zábavu vyrval někomu srdce a vysál z něj krev do poslední kapky. „Co tady teď děláš? Myslela jsem, že se máme zítra setkat na Pohyblivých ostrovech.“

Vittoria pokrčila rameny, najednou se vyhýbala mému pohledu. „Chtěla jsem doručit vzkaz osobně, kdybys náhodou nedostala tu lebku.“

Nevěřila jsem tomu, ale její očividnou lež jsem jí nevyčetla. Sestra má další tajemství a nejspíš to nějak souvisí s říší stínů,

když jsme tady. Možná to byla zkouška, aby si ověřila, jestli mě sem může Domenico bez problémů přivést. Což znamenalo, že máme pravděpodobně omezený čas a potřebovala jsem odpovědi. „Jak jsi předstírala vytrhnutí srdce?“

„Nepředstírala jsem.“

„Viděla jsem krev. Zející díru v tvé hrudi. Zjevně šlo o nějakou magii nebo iluzi, jedině že bys k životu nepotřebovala srdce. Přestaň mi lhát do očí. Toho za uplynulé měsíce bylo až dost. Zasloužím si znát pravdu, Vittorie.“

Teplota nečekaně klesla, po zdech se začaly plazit ledové krystalky, a jak se rychle šířily, praskaly jako mrazivé plameny. Svíčka v náhlém vánku zaplápolala, potom zhasla a nechala nás ve tmě. Vzduchem se vinul tenký pramínek kouře, chladem pronikal zápach síry. Znamení seslané zuřivým pekelným bohem. Kterého jsem moc dobře znala.

Domenico přišel blíž, chytl mé dvojče za paži a přitáhl si Vittorii k sobě. „Je načase jít. Prolomil ochranu říše stínů.“

Rozbušilo se mi srdce. Přesně jsem věděla, o kom mluví. Ira si přišel pro mou duši, prorazil hranici říše duchů a jeho hřích byl tak mocný, že svým příchodem otřásl i zdejší zemí. Hmatatelně jsem cítila jeho vztek a to se mnou v této říši udělalo něco zvláštního. Najednou jsem nemyslela na zradu svého dvojčete či na vlastní bolest. Tam, kde se do mě předtím zakousl chlad, mě zaplavil žár. Vlivem Irova hříchu jsem překypovala životem, energií. Zároveň jsem chtěla odhodit zdvořilé chování a proměnit se v primitivní sílu poháněnou základními pudy.

Vittoria se pousmála. „Nezapomeň, sestřičko. Vychutnej si klobásu, ale nekupuj celé prase. Jiné varování ti nabídnout nemůžu.“

„Proč bych tě měla poslouchat?“

„Jsem tvoje krev.“ Domenico ji napůl odtáhl komnatou, potom mávl rukou a před nimi se objevil třpytivý portál. Vittoria

zaváhala a obrátila se ke mně. „Některá pouta se nedají zlomit nikdy, Emilie. A některá rozhodnutí mají důsledky, jež se podobají smrti. Věř někomu, kdo až moc dobře ví, jaké to je."

Z první části jejího varování mi přeběhl mráz po zádech. Ira mi řekl něco podobného tu noc, kdy jsem se dozvěděla pravdu o tom, proč mi dal své královské znamení.

Nepřítomně jsem pohladila skoro neviditelné *S* na krku a magie způsobila, že mi nehmotným tělem projelo jemné, příjemné brnění.

„Co to znamená?" dožadovala jsem se. „Přestaň s těmi hrami, Vittorie."

„Vyber si jeho a vzdáš se části sebe samé," řekla a nabídla mi tak odpověď, která jen vyvolala další otázky. „Uvidíme se zítra. Přijď včas."

„Počkej! Proč se musíme setkat na Pohyblivých ostrovech?" zeptala jsem se. „Proč mi neřekneš tady, co potřebuješ?"

„Musíš si počkat a uvidíš."

Vittoria mi poslala vzdušný polibek, potom vešla do portálu s vlkodlakem v patách. Domenico, alfa mezi svými, zřejmě věděl, že na jeho teritorium vstoupila větší hrozba. Nejchytřejší možností byl ústup. Nebo možná spolkl hrdost jen proto, aby zachránil moje dvojče. Nebyla jsem si jistá, jak se po našem setkání cítím. Přelo se ve mně příliš mnoho pocitů, ale byla jsem ráda, že má věrného spojence. Bude ho potřebovat.

„Emilie."

Po chvíli vešel do komnaty Ira, jeho tělo hučelo hrozbou blížící se války. Přitáhl našim nepřátelům bitvu. Zíral na zavírající se portál, potom mě přejel pohledem, ostrým jako dýka v jeho pěsti a slibujícím stejnou míru násilí komukoliv, kdo by mi ublížil.

Prohlédla jsem se a všimla si, že stínový plášť po jeho příchodu také zmizel. Znovu jsem byla nahá, ale nenechala jsem se zastrašit.

„Ublížili ti?“ odsekl, jako by si schovával veškerou energii na boj. Domenico sice utekl, ale Ira by ho klidně pronásledoval. Chladný nemilosrdný výraz jeho tváře sliboval jen bolest a utrpení.

Zavrtěla jsem hlavou, netroufala jsem si vyslovit částečnou lež. Neublížili mi fyzicky. „Byla to moje sestra. Chtěla se ujistit, že jsem dostala její vzkaz ohledně zítřka. Kde jsou Pohyblivé ostrovy?“

„Kousek od pevniny.“ Démon si metodicky prohlédl každý centimetr komnaty a zahleděl se na okovy. Vmžiku schoval dýku, objevil se přede mnou a něžně si k sobě přitáhl má zápěstí, aby je pozorně prozkoumal. Rudé skvrny, které se promění v ošklivé modřiny, rozpoutaly Irův vztek do nemožných výšin. Jeho hlas byl teď protkaný smrtícím příslibem a vzduch ochladl natolik, až mi začaly drkotat zuby. „Jestli tě kdokoliv ještě někdy spoutá, stanu se každou noční můrou, kterou o mně smrtelníci kdy měli.“

Teplota dál klesala, po zdi prudce vyšplhal led a pokryl strop. Kusy kamene popraskaly a spadly na zem. Jestli se brzy neovládne, skončíme oba uvěznění v ledu nebo pohřbení pod kameny.

„Co když požádám *tebe*, abys mě spoutal?“

Ira se na mě podíval a nelítostný výraz na jeho tváři zakolísal. Nečekal to. Dobře. Možná se z této říše dostaneme dřív, než se proměníme v ledové sochy. Vymanila jsem se z jeho jemného sevření, obejmula ho a naslouchala, jak se mu z toho rozbušilo srdce. Skoro okamžitě mi bylo tepleji.

„Říct prostě: ‚Miluji tě. Jsem rád, že jsi v pořádku‘ by také stačilo.“

Na chvíli se rozhostilo ticho a prakticky jsem cítila, jak se Ira snaží ovládnout. Jen jeho železná vůle dokázala zkrotit nesmírnou moc, která se chtěla utrhnout ze řetězu a zaútočit. Neuměla jsem si představit tu disciplínu, tu absolutní

kontrolu, jakou má nad svým hříchem, aby si konečně podrobil hněv. Vzduch se trochu oteplil, ale pořád byl smrtelně mrazivý.

Přitáhl si mě blíž, jako by se chtěl utěšit, že jsem v bezpečí. „Mučení a vykuchání tvých nepřátel by rozhodně projevem lásky bylo."

„Nikdo nemůže popřít, že jsi démonem činu." Odfrkla jsem si a odtáhla se natolik, abych zahlédla, jak ledovou zuřivost v jeho očích vystřídalo veselí, ale v jeho výrazu pořád zůstalo něco děsivého, co tak rychle nezmizelo.

„Vezmi mě domů, prosím. Byla to dlouhá noc. Potřebuji teplou koupel a celou láhev démonrůvkového vína."

A nehledě na to, co se právě stalo, nebo na varování, které se mi Vittoria snažila vštípit, stále jsem se chtěla zmocnit svého krále. To, víc než cokoliv jiného, by uklidnilo mou mysl, tělo a prokletou duši.

Ira nás kouzlem přenesl do své ložnice, spojil naše duše s těly a já spatřila pokoj obalený ledem. Strop, stěny, krb, kromě postele úplně všechno zmrzlo, led byl tak tlustý, že měl namodralý nádech. Myslela jsem si, že v říši stínů to bylo zlé, ale tohle bylo extrémní.

Opatrně jsem se zvedla z místa, kde jsem ležela, a tázavě povytáhla obočí. Ira si pročísl rukou vlasy a tím pohybem přitáhl mou pozornost k řezným ranám na kloubech, kterých jsem si předtím nevšimla.

„Musel ses prát s vlky?" zeptala jsem se a pokynula mu, aby se přiblížil. „Prosím. Dovol mi podívat se na to." Zdráhavě mi podal zraněnou ruku. „Proč se to nehojí?"

„Prorazil jsem skrz říše."

Tvářil se chladně aristokraticky, a kdybych ho za uplynulé měsíce nepoznala, možná bych přehlédla jemné náznaky, že

to v něm pořád ještě vře. Smyslná ústa sevřel do tvrdé linky, zatnul ostře řezanou čelist. V jeho pohledu se zračil nelítostný záblesk (neoblomný příslib, že by spáchal hrozné, násilné činy), který prozrazoval, jak neměl daleko k tomu, aby říši roztrhl. Přeběhl mi mráz po zádech, a temná nálada, jež se ho zmocnila, se začala vytrácet.

„To je v pořádku," řekl. „Dá se to snadno napravit."

„Je mi jedno, v jakém stavu je pokoj. Jsi v pořádku ty?"

Démon se na mě napjatě usmál. „Teď už jsem."

Nikdy jsem neviděla, že by se přestal ovládat a předvedl tak ohromnou ukázku své moci, přemýšlela jsem o závažnosti jeho reakce. O tom, co mi třeba nebyl schopný říct nebo mi nechtěl říct. Cítila jsem, že potřebuje čas, aby se s tím vypořádal, a na oplátku jsem se na něj pousmála. „Pokud si jsi jistý."

„Jsem." Magicky uvedl pokoj do původního stavu a nechal napustit vanu, když vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Kdybych v tu chvíli mohla někoho proklít, udělala bych to.

„Neotvírej," povzdychla jsem si. „Prosím tě o to."

Ira vypadal rozpolceně, ale mou žádost vyslyšel. Poté, co seslal ochranné kouzlo, aby nikdo nemohl vejít do jeho osobních komnat, vzal mě do náruče, odnesl do koupelny a kopnutím za námi zavřel dveře.

Ještě jsem tuto místnost neviděla a prohlížela jsem si její elegantní krásu. Břidlicově šedá podlaha, stěny z černého mramoru se zlatým žilkováním, svíčky, z nichž kanul ebenový vosk, kohoutky a příslušenství z lesklého zlata a uprostřed komnaty volně stojící vana, do které by se vešlo několik lidí.

Nízko nad vanou visel ohromný lustr z černého křišťálu. Místnost byla temná, smyslná a naprosto uvolňující. Přesně to jsem po stresujícím večeru potřebovala.

Princ mě opatrně položil do vany, potom se vrátil s vychlazenou sklenicí démonrůvkového vína, stříbrná semínka se ve

světle svící třpytila jako maličké hvězdičky. Poprvé po několika hodinách jsem vydechla a uklidnila se.

Ira si přitáhl k vaně stoličku, posadil se a pozoroval mě, jak popíjím víno po ramena ponořená v dokonale teplé vodě. „Chceš mluvit o sestře?"

„Nijak zvlášť." Povzdychla jsem si. „Pořád nechápu, proč se chce setkat na Pohyblivých ostrovech. Bylo by mnohem jednodušší, kdybychom si promluvily tady. Napadá tě nějaký důvod?"

Ira neodpověděl hned. „Možná ti tam chce něco ukázat."

„Asi máš pravdu. Ale také mi to mohla prostě říct. Nechápu všechno to tajnůstkářství. I když to je svým způsobem Vittoriin styl. Možná jedna z těch málo věcí, které jsou na ní ještě povědomé." Znovu jsem se napila vína a vychutnávala si na jazyku jeho jiskřivou chuť. „Jak sis prorazil cestu do říše stínů?"

„Jsem král podsvětí. Říše duchů spadá pod mou nadvládu. A i kdyby ne, opravdu si myslíš, že osamělý vlk by mi zabránil v tom, abych se k tobě probojoval?"

„Nejsem si jistá, jestli by tě vůbec něco dokázalo zastavit. Jaké to je, být nepřemožitelný?" škádlila jsem ho.

Ira se zatvářil zamyšleně, vzal z podnosu u vany ručník a namočil ho. Vylil na něj lahvičku s mýdlem, potom mi pokynul, abych se otočila. „Nadzvedni si vlasy."

Spokojeně jsem vyhověla jeho žádosti, aby mě mohl rozmazlovat. Přejel mi namydleným ručníkem přes ramena, jemně mi umýval tělo, potom ho znovu ponořil do vody. Ira, mocný démon války, mě koupal. A bylo to božské.

Na někoho, kdo právě ve vzteku zmrazil celou svou ložnici, dokázal být vřelý a laskavý. Aspoň když se jednalo o mě. Pochybovala jsem, že někdo jiný někdy spatřil tuhle démonovu stránku. Díky tomu jsem si jeho činů vážila ještě víc.

Pozorně mě hladil po krku a sledoval křivku páteře dolů, až mi z toho naskočila husí kůže. Něžně mi zvedl jednu ruku po druhé, věnoval zvláštní péči bolavým zápěstím. Vzduchem

zaštípal nepatrný chlad a uvědomila jsem si, že se musí neskutečně ovládat, aby jeho vztek znovu nepřemohl teplotu.

Jakmile se důkladně postaral o moje záda a ruce, pomalu se přesunul k bokům, přelétl pod prsy, a když se k nim přiblížil, ztvrdly mi bradavky. Nemyslela jsem si, že se mě snaží svádět, ale to nezabránilo mému tělu, aby reagovalo na jeho péči. Mezi stehny se mi nahromadilo teplo a myšlenky se mi okamžitě zatoulaly k místu, kam přesune ručník příště. Pokud se dnes večer mé štěstí konečně obrátí, třeba použije prsty namísto ručníku. Opřela jsem se a poskytla mu lepší přístup k tomu speciálnímu místu…

„Existuje prokletá dýka, která mě může zabít."

Okamžitě mě polil chlad a zahnal příjemný pocit. Posadila jsem se, otočila se a tím náhlým pohybem jsem vystříkla vodu na neposkvrněnou podlahu. „Cože?"

„Vaše takzvaná první čarodějka stvořila prokleté předměty. Podle našich záznamů jsou tři, ale skutečný počet se nikdy nepotvrdil. Zjistilo se, že jen jeden z nich je pro pekelného prince opravdu nebezpečný, a to Ostří zkázy."

Tím se to moc nezlepšilo. „Prosím tě, řekni mi, že ho máš."

Ira se mi zahleděl do očí, síla a moc jeho pohledu mi měla obrnit nervy. Mělo to opačný účinek. Princ si povzdychl. „Žádný z předmětů se nenašel. Zmizely spolu s čarodějkou a jejími špehy."

„Můžeš být zabit."

Souhlasně kývl hlavou. Z pomyšlení, že by někdo uhasil jeho plamen, se mě iracionálně zmocnila panika. Celé měsíce jsme se hádali a bojovali spolu a s naší přitažlivostí. A mohla bych o to přijít. Nějaký sobecký, nenávistný tvor by mi ho mohl vzít. Myslela jsem si, že je nepřemožitelný, ale kvůli téhle prokleté dýce byl na můj vkus až moc zranitelný. Každá maličkost kromě společně stráveného času se zdála bezvýznamná. Dýky soupeřících rodů ho mohly zranit, ale ne zabít.